

Arcok és képek

FOTÓKIÁLLÍTÁS A MOZIMŰZEUMBAN

A legtöbb ember életében egy kicsit rendhagyó alkalom, amikor fényképezik. Megpróbál fiatalabbnak, esetleg szebbnek látszani. Különösen így van ez azoknál, akik tudják, hogy portréjuk újság címlapjáról fog minduntalan visszaköszönni a kirakatokban, az újságos standokon és bódékban.

Sipos Gézának, a Film, Színház, Muzsika fotósának bőséges tapasztalatai vannak arról, hogyan viselkednek ilyen alkalmakkor a színészek. Van, aki több ruhát hoz magával a fotózásra, s annyi sminket ken magára, hogy a következő találkozásnál rá sem ismer az, aki fényképezte. Van, aki két órát szentel egy-egy ilyen alkalomra, van, aki az öt percet is sokallja. Gobbi Hilda például így siettet megörökítőjét: „Kedvesem, nyomja már meg a gombot!” — másoknak a harminc-nyolcvan felvétel közül sem sikerül kiválasztani olyat, ami a legkedvezőbb oldallát mutatja.

A kaposvári Mozimúzeumban kiállított portrék is tanulmányosak ilyen szempont-

ból. Vannak viszonylag keveset mondó sztárfotók, melyekről az illető művész — illetve többnyire művésznő — csábos mosollyal tekint a fényképezőgép lenszéjébe. Igaz, ezek között is akad emberi, mint például *Papp Vera* kedves, szomorú-szelíd félmosolya, vagy *Halász Judit* nevetős, vidám arca.

A legtöbb kép azonban nem a szó rossz értelmében sztárfotó, hanem egy-egy igazán jól ellesett pillanat a művész életéből. *Gothár Péter* fölemelt mutatójával épp töpreng valamin, *Eperjes Károly* kaján vigyorán szinte érezzük — ha nem is látjuk —, hogy a kezét hanyagul zsebre vágja. Jellemről mesél *Eörsi István* önfelédlt kacagása, *John Huston* gyűrött arca, *Kern András* bohóckodó fintora. Jó néhány képen találó tárgyak vallanak az illető karakteréről. *Bálint Andrást*, *Gobbi Hildát* otthonában láthatjuk jellegzetes környezetében, az okosan mosolygó *Mensáros László* vastag könyvet ölel magához. *Jan Garbarek* hangszerével a kezében, csücsörítve figyel.

Több jól ismert kaposvári színészt — *Csákányi Esztert*, *Bezerédi Zoltánt* — a próbán, játék közben örökített meg a fotós. *Szász Endre* pedig hol is jelenhetne meg máshol, mint dolgozószobájában, kényelmes karosszékebe süppedve.

Sztárosan beállított és közvetlenül természetes, pajkosan kacintó és bánatosan merengő arcok — mind egy-egy pillantás a kulisszák mögé, az előadóművészek zárt világába. Sipos Géza fotókiállítása május 14-ig látható a Mozimúzeumban.

T. K.

„A dudám

A dudát *Gadányi Pál* gyakorlott mozdulatokkal csatolja karjára, a hangszer engedelmesen simul gazdájához. Aztán sípjain csodálatos muzsika árad, bekúszik a levegő réseibe, utat tör magának a függöny redőin, betölti az apró szoba minden zegzugát.

A dudu, e furcsa formájú